

РЕШЕНИЕ

№ 1121

гр. София, 23.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **9977** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] представлявано от управителя Н. Л. Н., чрез процесуален представител адв. А. – М. Н. Е. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК – С637-0040481/14.09.2020г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в главна дирекция “Фискален контрол“при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка(ПАМ) запечатване на търговски обект – ресторант „Д. пица“, находяща се в [населено място], [улица], стопанисвана от жалбоподателя, и забрана за достъп до обекта за срок от 2 дни.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при липса на законовите предпоставки и в нарушение на целта на закона. Твърди се, че налагането на ПАМ по чл. 186, ал.1,т.1,б.“а“ от ЗДДС не би могла да предотврати или поправи вредните последици, тъй като продажбите се отчитат редовно от дружеството и не е налице разминаване между отчетените и осчетоводени суми от дружеството и реално извършените продажби в обекта, а се касае за облагане с по – ниска ставка. Обосновават се доводи за непропорционалност на наложената ПАМ, предвид осъществената продажба на стойност 14,90 лева, при което наложената ПАМ –запечатване на обекта за срок от 2 дни се явява непропорционална мярка.

В жалбата е заявено искане да се отмени оспорената заповед за налагане на ПАМ № ФК-С637-0040481/14.09.2020г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Е., която поддържа жалбата и моли да се отмени оспорения административен акт, като незаконосъобразен.

Ответната страна – началник на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрисконсулт А., която оспорва жалбата и в хода по същество излага съображения за нейната неоснователност. Моли оспорената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка, както и писмените доказателства, представени от страните в хода на производството по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.08.2020г. в 17:35 часа длъжностни лица на ответника са извършили проверка на търговски обект – Пица Д., находящ се в [населено място], [улица], ет.1, обект 4, стопанисван от жалбоподателя. При проверката е извършена контролна покупка от органите по приходите, преди легитимацията им, на обща стойност 14.90 лв. /1 бр. пица/. Констатирано е, че дружеството в качеството на задължено лице по чл.3, ал.2 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ не е спазило изискванията на чл. 27, ал.1, т.2 на същата Наредба, като е допуснал регистрирането на продажба на 1 бр.пица, за която бил издаден фискален бонус по – малък процент ДДС. Проверяващите органи установили, че във ФКБ № 0088015/31.08.2020г. 1 бр. пица на стойност 14, 90 лв. е регистрирана в данъчна група „Г“. Контролните органи са приели, че в цитираният ФКБ, покупката е следвало да бъде регистрирана в група „Б“- стоки, продажбите на които се облагат с 20 % ДДС, доколкото в случая се касае за доставка на стока до адрес на клиента. В случая е установено, че дружеството неспазвайки реда за издаване на съответен документ за продажба по установения ред е допуснал нарушение на чл. 118 от ЗДДС. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол № АА 0040481/31.08.2020г. Въз основа на констатациите в протокола е издадена оспорената заповед, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ ЗДДС е наложена ПАМ запечатване на търговския обект, стопанисван от жалбоподателя, и забрана за достъп до обекта за срок от 2 дни.

При така установените факти и при спазване разпоредбата на чл. 168, ал.1-3 от АПК, за проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Заповедта е издадена в предписаните от закона форма и има изискуемото съдържание. Неоснователно е оплакването за липса на мотиви и тяхната формалност. В оспорената заповед са изложени подробни мотиви, както относно описанието на фактическата обстановка, вида и необходимостта от налагането на ПАМ, така и досежно разумният срок, за който следва да бъде

наложена ПАМ. Доводите в обратен смисъл, развити в жалбата и в съдебно заседание, са неоснователни.

Съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми, които да представляват самостоятелно основание на оспорената заповед..

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС предвижда, че принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. За жалбоподателя този ред е регламентиран в чл.27, ал.1, т.2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на Министерство на финансите за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин /Наредбата/. Съгласно чл.27 от Наредба № Н - 18/13.12.2006 г. ал.1 - "Лицата по чл.3, с изключение на случаите, когато извършват дейност по чл. 28, са длъжни да регистрират всяка продажба на стока или услуга по данъчни групи според вида на продажбите: 1. група "А" - за стоки и услуги, продажбите на които са освободени от облагане с данък, за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 0% ДДС, както и за продажби, за които не се начислява ДДС; 2. група "Б" - за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 20% данък върху добавената стойност; 3. група "В" - за продажби на течни горива чрез измервателни средства за разход на течни горива; 4. група "Г" - за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 9% данък върху добавената стойност. Съгласно ал.2 - лицето по чл.3 независимо дали е регистрирано или не по ЗДДС задължително регистрира всички продажби по данъчни групи съгласно ал.1. Разпоредбата на ал.3 гласи, че задължително се програмират и регистрират с наименование и единична цена като отделни артикули стоките или услугите: 1. отнасящи се към данъчна група А; 2. с фиксирани цени в нормативен акт; 3. представляващи горива, продавани чрез одобрени по смисъла на Закона за измерванията средства за измерване на разход."

Безспорно закупената стока от проверяващите органи на 31.08.2020г. е от група "Б" на чл.27 ал.1 т.2 от Наредба № Н - 18/13.12.2006г., за която следва да се начисли ДДС – 20%, тъй като касае доставка на стока/храна/ до адрес на клиента, но същата неправилно е регистрирана в данъчна група“Г“, като стока и услуга, продажбите на които се облагат с 9% данък върху добавената стойност, доколкото последните не попадат в приложното поле на чл.66, ал.2, т.3 от ЗДДС, като неотговарящи на легалната дефиниция за ресторантьорски и кетъринг услуги по смисъла на § 1, т.61 и т.62 от ДР на ЗДДС(ред. преди изм. бр. 104 от 2020 г., в сила от 1.12.2020 г. до 31.12.2021г.) Съгласно чл. 142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. В случая, към момента на издаването на оспорената заповед са били налице предпоставките на чл. 186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС, поради което законосъобразно е приложена процесната принудителна административна мярка.

Неоснователен е и доводът, че с извършеното нарушение не е налице увреждане на държавния фиск, поради което не следва да бъде прилагана принудителна административна мярка. Настъпването на вреди за бюджета е правно ирелевантно, доколкото не е елемент от фактическия състав на нарушението. Това обстоятелство е

взето предвид от административния орган при определянето на срока на ПАМ, което изрично е отразено в мотивите на заповедта. Съдът намира за неоснователно оплакването за погрешна правна квалификация на нарушението и липса на правно основание за издаване на оспорената заповед. Този си довод жалбоподателя мотивира с обстоятелството, че конкретната продажба е с незначителна стойност, като същата е обложена, но с по – ниска ставка и с това са изпълнени изискванията на закона. Както бе посочено по-горе чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС (в ред. от преди изм. ДВ бр.104 /2020г.) предвижда, че принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Законът изисква не само да е издаден ФБ, но и той да бъде съгласно установения за това ред. Този ред включва и задължителните изисквания към фискалните бонове, вкл. и правилно отразена данъчна група на стоката. Инкриминираното административно нарушение не е за това, че не е издаден фискален бон, а за това, че в процесния ФБ неправилно е отразен начинът/ставката на данъчно облагане.

С оспорената заповед е постановена и забрана за достъп до обекта за срок до 2 дни. Нормативен източник на тази забрана е разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС. Същината на въведеното с нея ограничение в правната сфера на адресата е различно от тази на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, което я определя като отделен вид мярка. Изискването за кумулативното ѝ налагане със запечатването на търговския обект, сочи на тъждество на предпоставките с тези по чл. 186, ал. 1 ЗДДС. Както бе посочено по-горе тези материалноправни предпоставки са налице. Изцяло в правомощието на органа, по целесъобразност, е да определи срока на наложената ПАМ, като в случая са изложени конкретни мотиви за този срок. Не е наложен максималният срок, който може да бъде 30 дни, като продължителността на забраната е сведена почти до минимум – 2 дни, поради което и срокът е определен в съответствие с целта на закона и при спазване на принципа на съразмерност.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК в полза на НАП, ЦУ - С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид липсата на фактическата и правна сложност на делото и осъществяването от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

По изложените съображения, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от Н. Л. Н. – управител, чрез пълномощника А. – М. Н. Е., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С637-0040481/14.09.2020г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“-С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.“б“ ЗДДС и чл.187 от ЗДДС е наложена

принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – „Д. пица“, стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до този обект за срок от 2 (два) дни.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите, Централно управление юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него, по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: